

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo. 41.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

καὶ ἔχουσι, μέγιστην ἔχει τὴν τῆς γα-
φρῆς, πολλὰ γὰρ ἡμῖν ὀπιτάθησα ἡ-
κιστα λόγῳ πειθαίνα βέλεται, λο-
γισμῶ τὴν τυραννίδα αὐτῆς ἀεκό-
λαιδν καὶ τὸ ἀχέρωτον χειρῶ (αὐθαι
μηχαριστώμεθα. τὸ το δὲ ἔτα, εἰ τῆ
χρῆα τὴν ἀνάγκην φεραπεύσαιδν,
καὶ τῆ ἀίταρκεία τὴν ἀμετρίαν κο-
λάσαιδν.

Ζωσίμω. μα.

Οὐκ εἰς τὸ μὴ δοῦναι δίκην, ὡ βέλπι-
σε, ἀλλ' εἰς τὸ δοῦναι ἀργαλεωτέραν,
εἰ μὴ γνωσιμαχόφας, καὶ τὰς ἡττας
πάσας ἀναμαχέσαι, ἰδὲ μηδέπω δοῦναι
ἀειρήσειτά σοι.

Ὀφελίω γραμματικῶ. μβ.

Τοῦ καταπεπληχθαι ἔφημι τοὺς
ἀλλυς, μικρὸν γὰρ ἴσως τοῖς πολλοῖς
τὸ το, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν Λιβάνιον τὸν
ἐπὶ ὠγλωπεία παρὰ πᾶσι βεβου-
μδόν, τὴν τοῦ ἀοιδίου Ιωάννη γλωτ-
ται, καὶ τὸ κέλλος τῆς νοημάτων, καὶ
τὴν πυκνότητα τῆς ἐδθυμημάτων
τεκμήριον, ἢ ὀπιτολή, ἐν ἣ οὐ μόνον
αὐτὸν μαχερίζει ἐπὶ δυνάμδνον εἰ-
πῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐγκαμααδέντας.
καὶ ταῦτα βασιλεῖς τυχερόφας. ὅτι
δὴ τοῖς τε ἐπαμνέτε τετυχηόφαι. ἔστι
δὲ αὐτῆ.

Λιβάνιος Ιωάννη. Δεξάμδρός σου
τὸν λόγον τὸν πολὺ καὶ χαλόν, ἀνέ-
γων ἀνδρασι λόγων καὶ αὐτοῖς δημηρ-
ροῖς, ὡν ἔδεις ἦν, ὅς οὐκ ἐπήδα τε, καὶ
ἔβδα, καὶ πάντα ἔδρα τὰ τῆς οὐπε-
πληγιδύων. ἡδθη οὐδ', ὅτι τῶ δει-
κνύναί τὴν τέχνην ἐν διασηόφαις
περοσήφαις τὰς ὀπιδ εἰξείς, καὶ μαχε-
ρίζω, σὲ μδὲ ἐπὶ δυνάμδνον ἐπαμνείν.
ἐπαμνέτε δὲ τοῖς τε τετυχηόφαι, τὸν
τε δόντα πατέρε, καὶ τὰς λαβόντας
ἡφῆς τὴν βασιλείαν. καὶ ταῦτα μδὲ
Λιβάνιος γέγραφε. Πλατάρχω δὲ δο-
καὶ τὸ σαφές καὶ λείον, γνήσιον εἶναι ἀλ-
πικισμῶν. ἔτα γὰρ φησιν, ἐλάλησαν οἱ

quibus natura nostra premitur, maxima
est ea, qua eam venter exercet (nam cum
multa nobis imperet, rationi obtemperare
minimè vult) considerationis ope atque
auxilio ipsius tyrannidem amputemus: at-
que, ut quod vix omnino subigi potest, su-
bigamus, rationem incamus. Hoc autem
assequemur, si eo quod opus sit necessitatē
leniamus, ac per frugalitatem immodera-
tionem coërceamus.

Zosimo. 41.

Quod nondum pœnas dederis, vir opti-
me, non eo tibi redigetur, ut nullas pœnas
pendas, sed ut grauiore & atrociores luas,
nisi resipiscas, atq; acceptas clades facias.

Ophelio Grammatico. 42.

Quod, non dicam alij (paruum enim id
fortasse plerisque videri queat) verum etiã
ipse Libanius, qui eloquentiæ nomine a-
pud omnes clarus ac celebris est, præclari
viri Ioannis linguam, & sententiarum pul-
chritudinem, & argumentorum densitatē,
ad stuporem vsque miratus sit, argumento
est ea Epistola, in qua non modò eum, qui
tanta dicendi facultate præditus sit, beatū
prædicat: verum etiam eos, quorum lau-
des oratione celebrarat, & quidem qui
imperatores essent, quod eiusmodi laudū
suarum præconem cōsecuti essent. Huius
autem Epistolæ hoc exemplum est.

Libanius Ioanni S. Cum pulchram tuã
& elegantem orationem accepissem, viris
quibusdam, qui & ipsi orationum opifices
& architecti sunt, eam legi. Quorum nul-
lus erat, qui non saltaret & clamorem ede-
ret, eaque omnia faceret, quæ homines ad-
miracione perculli & attoniti facere solēt.
Ego igitur eo nomine voluptate affectus
sum, quòd ad forensē operam, in qua ar-
tis specimē edis, demonstratium quoque
dicendi genū adiungis. Atque & te bea-
tum duco qui ad hunc modum laudare
queas, & item eos qui talem laudum sua-
rum præconem nacti sunt, hoc est, & pa-
trem, qui imperium dedit, & filios qui